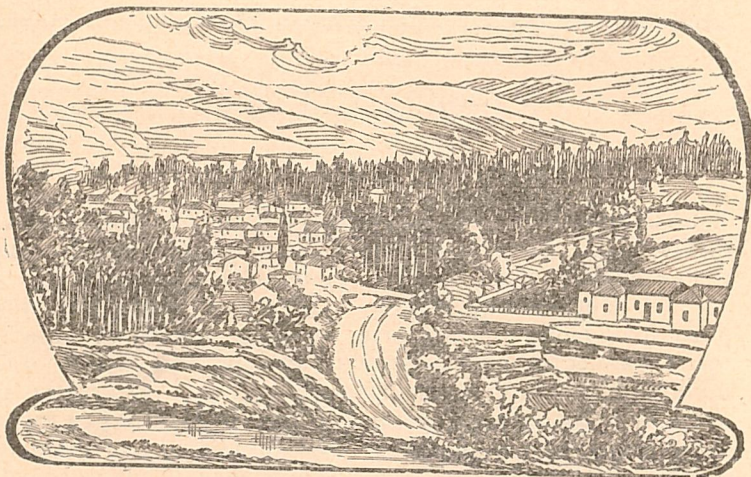

и баири, все още стояха непожънати узрѣлитѣ ниви, прошарени съ много и дълги пѣтеки, направени отъ смѣлото настѣпление на нашитѣ дружини. И ние ясно различавахме по тѣзи пѣтеки гдѣ какъ сж се движили нашитѣ войски: въ гѣсти ли дълги колони подѣ артилерийски огънь, или въ разредени вериги подѣ смъртоносната косидба на картечница.

Бѣхме приближили града. Врѣцахме се унесени въ нашия разговоръ за туй, що стана и що има да става.

Неочаквано бѣхме сепнати отъ сърцераздителенъ женски плачъ. Насрѣщани идѣха двѣ млади жени, и слѣдъ тѣхъ 3—4 дѣщица догонваха плачешкомъ майкитѣ. А тѣ... кършеха рѣцѣ, плачеха, нареждаха и кѣсаха сърцата на всички, до които стигаше тѣхния отчаянъ плачъ. Ние останахме вкаменени. Никога не бѣхъ виждалъ такова безнадежно отчаяние. Научихме се, че тѣзи двѣ нещастници — етерви, оплакватъ своитѣ убити мъже — двама братя, паднали въвъ единъ и сѣщи часъ тамъ къмъ Щипъ въ лютитѣ боеве срѣщу гърцитѣ. Тази заранъ получили извѣстие и се спуснали като обезумѣли да търсятъ гдѣ да оплачатъ своитѣ мили хора. Отиватъ на гробищата, тамъ надъ чужди гробове дано съсъ сълзи тѣгата си да заглусатъ...

Замислени и тѣжно унесени, ние незабѣлѣзано стигнахме и заминахме главната улица, а отъ тамъ къмъ другия край на града. Гледаме, прѣдъ ниска една крѣчма